

“मीठे बच्चे— तिमीले पढाइको धेरै कदर गर्नु पर्छ। बिमारी होस्, मर्ने अवस्था होस् तापनि क्लासमा बस।

भनिन्छ— ज्ञान अमृत मुखमा होस् तब प्राण तनबाट निस्कियोस्।”

प्रश्नः— कैयौं बच्चाहरू पनि बाबा सँग बेमुख गराउने निमित्त बन्छन्— कहिले र कसरी?

उत्तरः— जो आपसमा भाइ-बहिनी सँग रिसाएर पढाइ छोडिदिन्छन् र गुरुको निन्दक बन्छन्, उनलाई देखेर अनेक बाबा सँग बेमुख हुन्छन्। आज राम्ररी पढ्छन् भोलि पढाइ छोडिदिन्छन् त्यसैले अरूलाई भन्न पनि सक्दैनन्— तपाईंले पढ्नुहोस्। यस्ता बच्चाहरू उच्च पदबाट देखि बंचित हुन्छन्।

गीतः— महफिल में जल उठी ...

ओम् शान्ति। गीतको अर्थ बच्चाहरूले बुझ्यौ। जसले यो गीत बनाएको हो, उसले यसको अर्थ जानेको छैन। हेर कति वेद, शास्त्र, उपनिषद बनाएका छन्, तर एउटाले पनि यथार्थ रूपमा अर्थलाई जानेका छैनन्। यथार्थ अर्थ नजानेको कारणले समय बर्बाद, पैसा बर्बाद गर्छन्। बाबा सम्झाउनुहुन्छ— तिमीले सबै भन्दा धेरै मन्दिर, वेद, उपनिषद आदि बनाएका छौ। यज्ञ-जप-तप गरेका छौ। कति पैसा खर्च गरेका छौ। यो बाबाले कसलाई सम्झाउनुहुन्छ? जो जीवन छँदै मेरेर बाबाको बन्छन्। त्यसैले तिमी बाबाको बनेका छौ अर्थात् जीवन छँदै मेरेका छौ। त्यसैले अब बाबाको साथ चल्ने तयारी गर्नु पर्छ। यस्तो होइन वहाँ तिमी कुनै जन्मदिन आदि मनाइन्छ। मनाउँदैन। यहाँ गाँधीको कति धुमधाम सँग मनाउँछन्। यस्तो होइन— शिवबाबा ज्ञान दिएर जानुहुन्छ, फेरि तिमीले सत्ययुगमा उहाँको जयन्ती मनाउँछौ। आधाकल्प जसले शरीर छोडे पनि उनको वार्षिकी, क्रियाकर्म गरिँदैन। गौदान गर्नु, पितृलाई ख्वाउनु आदि हुँदैन किनकि दान गरिन्छ जसले गर्दा अर्को जन्ममा मिलोस्। सत्ययुगमा तिमीले यस जन्मको प्रालब्ध खान्छौ। त्यसैले भक्तिको रसम-रिवाज र ज्ञानको रसम-रिवाजमा अन्तर छ। जति पनि विशाल बुद्धिवाला छन्, उनीहरूले यो कुरालाई बुझ्दछन् र जो कल्प पहिला विशालबुद्धि बनेका थिए, उनीहरू नै अहिले बन्छन् किनकि फेरि त्यहीँ पार्ट खेलनु छ।

गीत सुन्यौ चारै तर्फ लगायौ फेरा... फेरि पनि हमेसा दूर रह्यौ। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले भक्तिमार्गमा कति टाउको दुखायौ फेरि पनि म सँग मिल्न सकेनौ किनकि जब म आउँछु, तब त मिल्न सक्छौ। म आउँछु नै कल्प-कल्प संगमयुगमा। मानिसहरूले भन्छन्— परमात्मा युग-युगमा आउनुहुन्छ। फेरि भन्छन्— परमात्माका २४ अवतार छन्। त्यसैले यो गलत भयो नि। मलाई बोलाउँछन्— पतित-पावन आउनुहोस्, आएर पतितलाई पावन बनाउनुहोस्। अहिले तिमी युद्ध छ माया रावणसँग। तिमी कुनै स्थूल युद्ध छैन। तिमीले रावणमाथि जीत प्राप्त गर्छौ। त्यसमा पनि मुख्य योद्धा को हो? काम। त्यसैले यस विकारमाथि जीत प्राप्त गर्नु छ अर्थात् पवित्र बन्नु छ। स्वयं पवित्र बन्छौ त्यसैले बच्चाहरूलाई पनि पवित्र बनाउनु पर्छ, जसबाट उनीहरू पनि विश्वको मालिक बनुन्। यदि अहिले तिमीले उनीहरूलाई वर्सा दियो भने के दिन्छौ? काम नलाग्ने पुरानो वस्तु दिन्छौ। हेर— अमेरिका छ, त्यो के हो? कौडी

बराबर किनकि अब सबै खतम हुनु छ। हेर मर्छन् कसरी? जसरी पहाडमा जब हिँउको आँधी आउँछ, पन्छी आदि सबै खतम हुन्छन्। यी बम्सका आँधी पनि यस्तै हुन्। एकदम मरिरहन्छन् लामखुट्टे सरह। तिमीलाई थाहा छ— कसरी सबै मरिरहेका छन्। लडाईमा हेर कति मर्छन्। यहाँ मृत्यु सबैको शिरमाथि छ। सत्ययुगमा मृत्युको पनि डर हुँदैन किनकि त्यहाँ अकाले मृत्यु हुँदैन। त्यसैले बाबाले यस्तो दुनियाँमा लैजानुहुन्छ। त्यसैले यस्ता बाबाको श्रीमतमा चल्नु पर्छ। उहाँ परम शिक्षक पनि हुनुहुन्छ, बच्चाहरूले पढाइमा पूरा ध्यान दिनु पर्छ। धेरै छन् जसलाई पढाइको कदर छैन। मानौं कोही सिकिस्त बिरामी छ, मर्ने अवस्थामा छ, उसलाई पनि क्लासमा ल्याउनु पर्छ। भनिन्छ— ज्ञान अमृत मुखमा होस्, गंगाको छेउमा होस्.... तब प्राण तनबाट निस्कियोस्। पढाइको यति कदर हुनु पर्छ। यदि लाचार अवस्थामा छन् क्लासमा लैजान सक्दैनौ भने उनलाई घरमा पनि शिवबाबाको याद गराउनु पर्छ। तर पढाइमा बच्चाहरूको पूरा ध्यान छैन। बाबा भन्नुहुन्छ— रजिस्टर लिएर आऊ, मलाई थाहा हुन्छ— कहाँसम्म कसले पढ्छन्। बाबाले सोध्नु पनि हुन्छ— स्वयं पढ्दै अरूलाई पनि पढाउँछौ? किनकि यही धन्दामा नै कमाइ छ। बाँकी सबै धन्दामा केही छैन। ती ब्राह्मणहरूको पासमा छ असत्य, तिमी सँग छ सत्य। तिमीले सत्यखण्डको स्थापना गरिरहेका छौ। तिमीमाथि धेरै जिम्मेवारी छ, त्यसैले सावधानी राख्नु छ। मेहनत छ, पढ्न र पढाउन। यस्तो होइन केवल पढ्नु छ। तिमी प्रवृत्ति मार्गका हौ, ८ घण्टा घरको काम गर। सरकारले पनि नियम निकालेको छ— ८ घण्टा काम गर। पहिले जब जहाज बाहिरबाट रातमा आउँथ्यो तब सारा रात पनि दोकान खोलेर काम गर्थे। तिमीले पनि घरको कामबाट फुर्सत निकालेर यो सेवामा लाग्नु पर्छ। सेवा गर्न सरकारले स्वयं सिकाउँछ। ख्वाउँछ, पिलाउँछ त्यसैले उसको सेवा पनि गर्छन्। यहाँ पनि तिमीलाई बाबाले सिकाउनुहुन्छ त्यसैले तिमीले ईश्वरीय सेवा गर्नु पर्छ। केवल सेवा मात्रै होइन। केवल अर्थात् बुद्धिको मात्र सेवा, स्वयंलाई पवित्र बनाउनु। तर हामीले त विश्वलाई पनि पवित्र बनाउनु छ। त्यसैले तिमी माथि धेरै जिम्मेवारी छ। जसरी ती सेनामाथि जिम्मेवारी रहन्छ। मुख्य कमाण्डर, क्याप्टेन आदिमाथि अधिक जिम्मेवारी रहन्छ। यहाँ पनि त्यस्तै हो। जसले राम्रा-राम्रा सेन्टर खोल्छन् उनीहरू भए कमाण्डर। त्यसैले उनीहरूमाथि जिम्मेवारी हुन्छ। यो हरेकले हेर्नु छ— मैले सर्विसको बदला कतै डिस-सर्विस त गर्दिनँ? धेरै बच्चाहरू छन् जो भाई-बहिनी सँग रिसाएर पढाइ छोडिदिन्छन्। यस्तो सम्झिदैनन्— पढाइ छोडेमा गुरुको निन्दकलाई ठाउँ मिल्दैन अर्थात् सत्ययुगमा उच्च पद मिल्दैन। यहाँ बाबाले बच्चाहरूको रजिस्टर मगाउनुहुन्छ, त्यसबाट थाहा पाउनुहुन्छ। जसरी विद्यालयमा पिता, शिक्षकले रजिस्टरबाट थाहा पाउँछन्— यो बच्चाले कहाँसम्म पढ्छ! कति बच्चाहरू हुन्छन्, जो सारा दिन खेलिरहन्छन् र छुट्टीको समयमा घर आउँछन्, देखाउँछन् हामी पढेर आएका हौं। कतिका बुवा-आमाले त रजिस्टर पनि हेर्दैनन्, त्यसैले उनीहरूलाई थाहा पनि हुँदैन। कतिका आमा-बुवाले ध्यान दिन्छन् त्यसैले बच्चाहरू राम्रो सँग पढ्छन्। यहाँ शिवबाबा अन्तर्यामी हुनुहुन्छ। साकारलाई रजिस्टर देखाउनु पर्छ। बच्चाहरूले भन्छन्— बाबा यस्ता तुफान आउँछन्। बाबा भन्नुहुन्छ— यी तुफान त आउँछन्। यी सबै तुफान पहिला यिनको पासमा नै आउँछन् किनकि जबसम्म यिनलाई अनुभव हुँदैन, बच्चाहरूलाई कसरी सम्झाउन सक्छन्? ठिक छ तिमीलाई मायाले रातभरि हैरान गऱ्यो,

सुत्न पनि दिएन, समय पनि बर्बाद गर्‍यो! यो पनि उसको काम हो, टक्राउँछ अवश्य। बाँकी तिम्रो काम हो बाबालाई त्यति नै याद गरेर मायालाई भगाउने। कति बच्चाहरू छन् जो अलिकति पनि माया आयो भने जान्छन्, जसरी वैद्यले भन्छन् यो दवाई लियो भने बिमारी बढ्छ। तर कति मानिस यस्ता छन्, जो अलिकति पनि बिमारी बढ्यो भने त्यो वैद्यलाई छोडेर अर्का सँग जान्छन्। यहाँ पनि त्यस्तै हो। ज्ञानलाई छोडेर साधू सन्तहरू सँग जान्छन्। फेरि भन्छन्— सबैले त भन्छन् गृहस्थ व्यवहारमा रहनु, विवाह गर्नु। तपाईं भन्नुहुन्छ— विवाह गरेर पवित्र रहनु। यो फेरि कुनचाहिँ झमेला हो! अरे तिम्रीले भन्छौ— हामीलाई गृहस्थ व्यवहारमा रहेर राजा जनकलाई जस्तो जीवन-मुक्ति चाहियो, त्यसैले फेरि प्रवृत्तिमा पवित्र रहन पर्छ। कतिले त भन्छन् कुरा त सही हो। बाँकी लक्ष्य उच्च छ। यस्तो भनेर डराउँछन्। उच्च त जानु नै छ नि। दिलवाडा मन्दिरमा पनि छ तल तपस्या गरिरहेका छन्, माथि तिनीहरूको प्रारब्ध स्वर्ग छ। त्यसैले उच्च लक्ष्य त छ नै। भन्छन् नि— चढे त चाखे प्रेम रस... अर्थात् वैकुण्ठ रस, गिरे त चकनाचुर। त्यसैले धेरै सावधानीले चल्नु पर्छ। डराउनु हुँदैन।

भन्छन् यो गीताको आदेश हो। गीताहरू त आजकल धेरै छन्। टैगोर गीता, गाँधी गीता... आजकल जो घर देखि दिक्क हुन्छन्, उनीहरूले गीताको अर्थ लगाउँछन् र आफ्नो नाम राखिदिन्छन्। एउटा गीतामा लेखिएको छ— बैगुन खानाले यो हुन्छ, भेण्डी खानाले यो हुन्छ... यी बाबाले पनि सधैं गीताको पाठ गर्थे। जहाँ गए पनि, राजाहरूको पासमा जाँदा पनि गीता पाठ अवश्य गर्थे। मनुष्यहरूले सम्झन्थे— भगत ठग हुँदैनन्। तर जति भगतले ठग्न, त्यति अरू कसैले ठग्नैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! पढाइलाई नछोड। नत्र माया अजिंगरले खान्छ फेरि पछुताउनु पर्छ। जब धर्मराज पुरीमा एक-एक जन्मको साक्षात्कार गर्दै सजाय खान्छौ, कुरै नगर। मुक्ति र जीवन-मुक्तिलाई त कोही मनुष्यले जानेकै छैनन् किनकि उनीहरूले सम्झन्छन्— सुख कागविष्टा समान हो। त्यसैले सम्झन्छन्— स्वर्गको सुख पनि यस्तै हुन्छ किनकि सुनेका छन्— त्रेतायुगमा पनि सीतालाई चोरे, त्यसैले त्यो पनि दुःख भयो। अहिले तिम्रीलाई थाहा छ— स्वर्गमा यस्ता कुरा हुँदैनन्। यो यहाँको नै कथा हो। बाँकी अरू धर्मका यस ड्रामा भित्रका उपकथा हुन्। हाम्रो नै ८४ जन्म हुन्छ र अरू धर्मकाहरूले त ८४ जन्म लिँदैनन्। भनिन्छ— आत्मा-परमात्मा अलग रहे बहुकाल.... अब यसको अर्थ जान्दैनन्। गाइ नै रहन्छन्, जानेका त केही पनि छैनन्। यी ब्रह्मा पनि भिखारी थिए नि, यिनले पनि धेरै गुरु गरेका थिए। तर हुन् सबै ठगी गर्ने। त्यसैले त बाबा भन्नुहुन्छ नि— सर्व धर्मान् परितज्य... उनीहरूले यसको अर्थ कहाँ जानेका छन् र? पढ्न त गीता पढ्छन् तर जस्तै बनको सुगाले। तिम्री कण्ठीवाला बनेर विजयमालामा उनिन्छौ। दुनियाँले यो कुरालाई के जानून्। उनीहरूलाई तिम्रीले यदि पत्रिका दियो भने फालिदिन्छन्। उनीहरूले के जानून् ज्ञान रत्नहरूलाई। तिम्री बच्चाहरू जो कल्प-कल्प देवता धर्मका थियो, अहिले ब्राह्मण बनेका छौ। जो अहिले देवता बन्छन्, उनै कल्प-कल्प नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार देवता बन्छन्, बाँकी अरू त देवता बन्न सक्दैनन्। यो कलमी लागिरहेको छ नि। त्यो सरकारले त काँडाको कलमी लगाउँछन्। यहाँ पाण्डव सरकारले देवता धर्मको कलमी लगाउनु हुन्छ। कति फरक छ! जब देवता धर्मको कलमी पूरा हुन्छ तब

नै यस पुरानो दुनियाँको विनाश हुन्छ। त्यसैले विनाशको लक्षण देखि नै रहेका छौं— कसरी यादव र कौरवहरूको लडाई लाग्नु छ, ड्रामा अनुसार, नथिङ्ग न्यु। कुनै नयाँ कुरा होइन। नत्र किन भनियो— रगतको खोला बग्छ भनेर। कुनै हिन्दू कहाँ आपसमा लड्छन् र। यो लडाई नै हो कौरव र यादवहरूको र हामी पनि यस युद्धमा छौं। हामी युद्धमा छौं। जसरी त्यहाँ पनि कमाण्डरले हेरिरहन्छन् नि— लडाई राम्रो सँग चलिरहेको छ वा छैन। कुनै विश्वासघाती त छैन? विश्वासघातीको लागि धेरै कडा सजाय हुन्छ। त्यसैले यहाँ पनि त्यस्तै हो। यदि कोही बाबाको बनेर विश्वासघाती बन्छ भने धर्मराज पुरीमा धेरै कडा सजाय मिल्छ। बच्चाहरूले साक्षात्कार पनि गरेका छन्। जब काशी कलवट खान्छन्, बलि चढ्छन् त्यतिबेला अनेक जन्मको पापहरूको सजाय भोग्छन्। फेरि अर्को जन्ममा सुरू देखि नयाँ गर्छन्। मुक्तिमा त कोही जाँदैनन्। भन्छन् फलानो पार निर्वाण गयो। तर कोही पनि जाँदैनन्। बाबालाई बोलाउँछन्— पतित-पावन आउनुहोस् भनेर। सर्वका सद्गतिदाता एक मात्र हुनुहुन्छ। यो त बुझ्नु पर्ने कुरा हो नि। बाबा आएर कतिलाई गति सद्गति दिनुहुन्छ। परमात्माले अहिले आदेश गर्नु भएको छ— पवित्र बन। भन्छन्— दुनियाँ कसरी चल्छ? अरे तिमीले भन्छौ खानको लागि पैसा छैन, प्रजा कम हुनु पर्छ फेरि भन्छौ दुनियाँ कसरी चल्छ! तिमी बच्चाहरूले राम्रो सँग सम्झाउनु पर्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) घरको काम गर्दा पनि समय निकालेर रूहानी सेवा अवश्य गर्नु छ। आफूलाई सेवा वृद्धि गर्न जिम्मेवार सम्झिनु पर्छ। अवज्ञा गर्नु हुँदैन।
- २) पढाउनेवाला स्वयं परम शिक्षक हुनुहुन्छ त्यसैले पढाइको धेरै-धेरै कदर राख्नु पर्छ। कुनै पनि हालतमा पढाइ छुटाउनु हुँदैन।

वरदानः— समय र परिस्थिति अनुसार आफ्नो श्रेष्ठ स्थिति बनाउने अष्ट शक्ति सम्पन्न भव

जो बच्चाहरू अष्ट शक्तिहरूले सम्पन्न हुन्छन्, उनले हर कर्ममा समय अनुसार, परिस्थिति अनुसार, हर शक्तिलाई कार्यमा लगाउँछन्। उनलाई अष्ट शक्तिहरूले इष्ट र अष्ट रत्न बनाइदिन्छ। यस्ता अष्ट शक्ति सम्पन्न आत्माहरूले जस्तो समय, जस्तो परिस्थिति त्यस्तै स्थिति सहज बनाउँछन्। उनीहरूको हरेक कदममा सफलता समाहित भएको हुन्छ। कुनै पनि परिस्थितिले उनलाई श्रेष्ठ स्थिति देखि तल झार्न सक्दैन।

स्लोगनः— “जुन कर्म मैले गर्छु, मलाई देखेर अरूले गर्छन्”— यो स्लोगन सदा स्मृतिमा रह्यो भने कर्म श्रेष्ठ हुन्छ।